Кейт Вілхелм

Крихітко, ти була незрівняна!..

Джону Льюїсону здавалось, що, якщо хряснуть ще хоча б одні двері, або почується хоча б один телефонний дзвоник, або хоча б один чийсь голос запитає, як його самопочуття, він просто збожеволіє. Залишивши лабораторію, Джон пройшовся килимом до ліфта, який безгучно відчинив йому назустріч свої двері, і плавно спустився на два поверхи, де підлогу в фойє теж встилали килими. Джон штовхнув двері з табличкою "Оглядова". Три секретарки в приймальні, які чудово знали, що їм краще мовчати, допоки він не заговорить з ними сам, без звука пропустили його далі, хоча вони й були дуже здивовані, побачивши його: востаннє він тут з'являвся сім-вісім місяців тому. Затемнена кімната, куди він увійшов, на перший погляд здавалась порожньою, і лише коли очі звикли до пітьми, Джон помітив людину, що сиділа там.

Не мовлячи ані слова, він сів поряд з Хербом Джевітсом. Херб, надягнувши на голову шолом, дивився на широкий екран, що уявляв з себе скляну панель з однобічною прозорістю, яка дозволяла бачити те, що відбувається в сусідній кімнаті. Джон надягнув другий шолом, підігнаний під нього, й усі вісім контактів миттєво з'єдналися з вісьма відповідними точками на черепі. Увімкнувши його, він відразу ж забув про самий шолом.

До сусідньої кімнати увійшла дівчина захоплюючої краси: довгонога білявка з медовим блиском волосся, ледь розкосими очима й абрикосового кольору шкірою. Облаштуванням кімната нагадувала вітальню: два дивани, декілька крісел, стіл, кавовий столик — усе зі смаком, але без життя, неначе рекламне фото в торговому каталозі. Дівчина зупинилась за порогом, і Джон відчув її нерішучість, сильно приправлену нервозністю та переляком. Зовнішнє вона проявляла лише очікування й готовність, справжні ж емоції жодним чином не

відображались на її гладенькому обличчі. Вона зробила невпевнений крок до дивану — дріт, закріплений на голові, потягнувся за нею. В ту ж саму мить відчинились другі двері, і до кімнати, захлопнувши за собою двері, вбіг молодик. Виглядав він занепокоєно й дещо ненормально. Дівчина відреагувала здивуванням і зрослою нервозністю: вона пошукала за спиною дверну ручку, знайшла й спробувала натиснути. Двері не відчинялись. Джон не чув, що говориться в кімнаті, відчуваючи лишень реакцію дівчини на раптову появу чоловіка з лихоманковим блиском в очах. Чоловік тим часом наблизився до неї, вимахуючи руками. Погляд його постійно метався по кімнаті. Потім він зненацька схопив дівчину за плече й, притиснувши до себе, розпочав грубо цілувати обличчя й шию. Дівчину на декілька секунд, здавалось, паралізував страх, але через нетривалий час виникло ще щось: чи то відчуття порожнечі, яке іноді супроводжує нудьгу, чи то занадто цілковитий самоконтроль. Коли руки чоловіка зімкнулись за її спиною, і він розпочав зривати з неї кофтину, вона обійняла його, зображуючи обличчям пристрасть, яка, одначе, не відчувалась ані в її почуттях, ані в крові.

— Досить, — спокійно мовив Херб Джевіс.

Чоловік відпустив дівчину й без слів вийшов за двері. Вона обвела кімнату пустим поглядом. Розірвана кофтинка висіла в неї на стегнах, одна бретелька бюстгальтера сповзла по руці. Виглядала дівчина в цю мить дуже красиво. До кімнати увійшов менеджер, за ним костюмер із халатом, який він відразу ж накинув дівчині на плечі. Та стрепенулась, і, поки її виводили з кімнати, хвилі обурення, що відчувала вона, перетворились на лють. Потім кімната спорожніла і обидва глядачі зняли шоломи.

— Сьогодні поки що чотири, — зморено мовив Херб. — Вчора шістнадцять. Позавчора дванадцять. Цілковитий нуль. — Він зиркнув на Джона з цікавістю. — А що тебе витягнуло з лабораторії?

— На цей раз Ганна вирішила, що з неї досить, — сказав Джон. — Вона телефонувала усю ніч і увесь ранок.

— Що тепер?

— Ці бісові акули! Я ж казав тобі, що це занадто, особливо опісля авіакатастрофи на минулому тижні. Вона вирішила, що з неї досить.

— Почекай трохи, Джонні, — сказав Херб. — Давай-но розправимось з наступними трьома дівчиськами й тоді побалакаємо.

Він натиснув кнопку на підлокітнику крісла, і кімната навпроти знову прикувала їхню увагу. На цей раз дівчина була не такою красивою, меншою на зріст, чорнявкою зі сміхотливими блакитними очима, ямками на щоках і задертим носиком. Джонові вона сподобалась. Він налаштував свій шолом і занурився в її почуття.

Чорнявка відчувала збудження: перегляди завжди збуджували їх. Відчувалось, що вона боїться й нервує, але не дуже. Можливо, хвилюється, очікуючи, чим закінчиться перегляд. До кімнати вбіг той же чоловік з дикими очима, і вона поблідла. Більш нічого не змінилося. Нервозність підсилилась, поки ще не до межі незручності, але коли він схопив її у обійми, нічого, окрім нервозності, вона так і не відчула.

— Досить, — сказав Херб.

Наступна дівчина теж виявилась чорнявкою. Шикарні довгі ноги. Цілковитий спокій. Справжня професіоналка. Коли розгорнулось вже знайоме глядачам дійство, на її рухливому обличчі відобразилась ціла гама відповідних емоцій, але всередині нічого не здригнулось, наче вона знаходилась в сотні миль від того, що відбувалось.

Увійшла ще одна дівчина, і Джон здригнувся. Вона увійшла до кімнати повільно, з цікавістю роззираючи усе довкіл і нервуючи, як усі

вони. Молодша за інших і менш впевнена у собі. Блідо-золотаве волосся, старанно складене хвилями й зібране догори, карі очі, гарна засмага. Коли увійшов чоловік, її емоції швидко змінились переляком, потім просто жахом. Джон не помітив, коли він заплющив очі. Він відчував себе цією дівчиною, відчував жах, який переповнював її. Серце його забилось, кровоносна система заповнилась адреналіном — він хотів закричати й не міг. З темних бездонних глибин його психіки хвилями виринало щось ще, змішане з жахом. Емоції злились і стали однією, пульсуючою й вимогливою. Він рвучко розплющив очі і побачив, що дівчина лежить на дивані, а чоловік обіймає її, стоячи на колінах поряд з нею на підлозі.

— Усе! — закричав Херб тремтливим голосом. — Ми її беремо!

Чоловік здійнявся з колін, подивився на дівчину, що схлипувала, потім швидко нахилився й поцілував її в щоку. Вона заплакала ще сильніше. Її волосся розсипалось обрамляючи обличчя золотом, і тепер вона виглядала зовсім дитиною. Джон зірвав шолом, відчуваючи, що увесь зопрів.

Херб піднявся, увімкнув у кімнаті світло, і екран потьмянів, зливаючись за кольором зі стіною. Не дивлячись на Джона, він витер обличчя. Рука його трусилась, і він сунув її до кишені.

— Коли ти розпочав подібні перегляди? — запитав Джон, помовчавши декілька хвилин.

— Пару місяців тому. Я казав тобі про це. Чорт, ми були змушені, Джоне! Це шістисот дев'ятнадцята дівчина! Ми перевірили шістисот дев'ятнадцять чоловік. І все підробка, окрім однієї! Цілковитий нуль у голові. Ти хоч уявляєш собі, скільки нам потрібно було раніше часу, аби з'ясувати це? По декілька годин на кожну! А зараз це займає лічені хвилини!

Джон Льюїсон зітхнув. Він знав. Власне, він сам і запропонував це, сказавши Хербу: "Оберіть для тесту якусь одну основну хвилюючу ситуацію, щоб людина відчувала сильні емоції". Але він не хотів знати, на якій ситуації зупинив свій вибір Херб.

— О'кей, але вона ще дитина. Як щодо її батьків, її прав та іншого?

— Це ми все улагодимо. Не турбуйся. Що з Ганною?

— З учора вона телефонувала до мене вже разів із п'ять. Акули її добили. Вона хоче нас бачити, обох, сьогодні у другій половині дня.

— Жартуєш? Я не можу зараз все кинути!

— Не жартую. Вона сказала, що не буде транслювати, якщо ми не з'явимось. Прийме снодійне і буде спати, доки ми не прилетімо.

— Боже! Вона не насмілиться!

— Я вже замовив квитки. Виліт о дванадцятій тридцять п'ять.

Вони мовчки подивились один на одного, і Херб знизав плечима. Невеликого зросту, міцний, але не важкий, він не став сперечатись зі своїм кремезним, шести футів на зріст, партнером. Джон мав нелегкий характер, і йому доводилось постійно себе контролювати. Багато хто говорив, що якщо він колись зірветься, для тих, хто виведе його з себе, це може погано скінчитись. Але до цих пір Джон завжди тримав себе в руках.

Раніше для того, аби справлятися зі своїм характером, йому потрібна була колосальна напруга волі, ледь не фізичні зусилля: тепер же це відбувалось цілком автоматично, і він не міг згадати, коли йому траплялось хоча б трохи розлютитись.

— Послухай, Джонні, коли ми зустрінемось з Ганною, давай-но говорити буду я. О'кей? Багато часу мені не знадобиться.

— Що ти збираєшся робити?

— Умовлю. А якщо вона почне виявляти характер, так їй суну, що вона в мене ще тиждень буде підстрибувати. — Він посміхнувся. — Досі все було, як вона хотіла. Вона знала, що її ніким замінити, навіть якщо вона розпочне викаблучуватись. Ну, нехай тепер спробує. Хай тільки спробує! — Херб рухався кімнатою туди й сюди швидкими смиканими кроками.

Джон раптом зрозумів, що ненавидить цього опецькуватого чоловіка з червоним обличчям. Почуття було новим: він наче смакував ненависть і смак виявився незнайомим та приємним. Херб зненацька зупинився й поглянув на нього.

— Чому вона телефонувала тобі? Чому вона хоче, щоб ти теж був присутнім? Вона ж знає, що ти цих справ не торкаєшся.

— Вона у всякому разі знає, що я повноправний партнер, — сказав Джон.

— Так, але тут справа не в цьому, — обличчя Херба викривилось у посмішці. — Вона гадає, що ти до неї ще на остиг? Вона знає, що ти вже зламався один раз, на самому початку, коли працював над нею, налагоджуючи апарат. — Тут посмішка його втратила м'якість. — Вона права, Джоне, дитинко? Це так?

— Ми, здається, з тобою домовились? — сказав Джон. — Ти займаєшся своїми справами, а я — своїми. Мене вона хоче бачити тому, що не довіряє тобі й не вірить жодному твоєму слову. Їй потрібний свідок.

— Гаразд, Джонні. Але ти вже теж не забувай про нашу домовленість. — Херб раптом розреготався. — Знаєш, що це нагадувало, ти й вона? Полум'я, що тулиться до бурульки.

О третій тридцять вони вже сиділи в номері Ганни в готелі "Скайлайн" на Багамах. Херб замовив місце на рейс назад до Нью-Йорка на шосту вечора. Ганна транслювала до четвертої, тож вони розташувались у її номері і взялися чекати. Херб увімкнув телевізор і запропонував шолома Джону. Той відмовився, і вони обидва всілись у крісла. Джон деякий час дивився на екран, потім все ж таки одягнув шолом.

Ганна дивилась на хвилі далеко в морі, де вони котилися ще великими, зеленими й повільними; потім вона перевела погляд ближче — там хвилі стали вже синьо-зеленими й торопкими; і, нарешті, повернулась туди, де вони, накочуючись на піщану косу, збивалися піною такою щільною, що, здавалось, по ній можна ходити. Вона відчувала себе цілком втихомиреною, погойдуючись разом з яхтою. Сонце поливало гарячими променями її спину, в руках посмикувалось важке вудилище. Відчуття виникало таке, наче ти лінивий звір, що живе в цілковитій згоді з цим світом, наче ти в ньому вдома, єдиний з ним. За декілька секунд вона поклала вудилище й повернулась, подивившись на високого усміхненого чоловіка в купальних трусах. Він протягнув їй руку, і вона піднялась. Вони пройшли до каюти, де на них чекали наготовлені напої. І зненацька її безтурботність та відчуття щастя зникли, змінившись недовірою, обуренням та, таким, що розпочав зароджуватися, страхом.

— Що за чорт? — пробурмотів Джон, вмикаючи звук. Від нечасто користувався звуковим каналом, коли транслювала Ганна.

— ...Капітану Бразерсу довелось їх відпустити. Врешті решт, вони нічого ще не зробили... — розсудливо казав чоловік.

— Чому ти вирішив, що вони спробують мене обікрасти?

— А хто ще носить на собі коштовності на мільйон доларів?

Джон вимкнув телевізор і сказав:

— Ти ідіот! Це вже не зійде тобі з рук.

Херб встав і підійшов до відчиненого вікна з видом на лискучій блакитний океан зі сліпуче-білою смугою пляжу.

— Знаєш, чого кортить кожній жінці? Мати щось таке, що варте бути вкраденим. — Він сумно посміхнувся. — Я маю на увазі, крім усього іншого. Ще вони мріють, щоб їх пару разів відхльостали й примусили встати на коліна... Наш новий психолог дуже непоганий, га? Він нас ще не підводив. Ганна, може бути, ще побрикає трохи, але це пройде.

— Вона не згодиться на справжнє пограбування, — сказав Джон і підкреслено гучно додав: — Я теж не погоджусь.

— Але ж ми можемо його розіграти, — сказав Херб. — Від нас більше нічого й не вимагається, Джонні, лише підкинути ідею, а все інше розіграти.

Джон вперся поглядом йому в спину. Він хотів у це вірити. Дуже хотів.

— Усе це розпочиналось не так, Хербе. Що відбулося? — Тепер голос його звучав спокійніше.

Херб відвернувся від вікна. Через яскраве сонце в нього за спиною обличчя його здавалось зовсім темним.

— О'кей, Джонні, я згодний. Усе дійсно розпочиналось не так. Але життя пришвидшується, ось у чому справа. Ти створив свій апарат, і те, що ми задумали, виглядало чудово, але цього вистачило не на тривалий час. Ми надавали їм відчуття ризику, й відчуття, які охоплюють тебе, коли вчишся кататися на гірських лижах, і автомобільні перегони, і все, що ми могли вигадати, але цього виявилось замало. Скільки разів можна стрибнути з трампліну вперше у житті? Спливає час, і їм хочеться нових потрясінь. Ти ж непогано влаштувався? Ти купив собі новеньку сяючу лабораторію й зачинив двері. Ти купив час і обладнання, і коли щось не виходить, ти можеш все кинути й почати з початку, це нікого не стосується. А тепер уяви, як довелося мені, дитинко! Я щодня мав вигадувати щось нове, що сколихне Ганну й через неї усіх цих маленьких нудних людей, про котрих навіть не можна сказати, що вони живуть, допоки вони не підключаться до телевізору. Гадаєш, це легко? Поки Ганна була зеленим дівчиськом, їй усе здавалось новим і цікавим, але зараз, хлопчику мій, це вже не так. Повір мені, зовсім не так. Знаєш, що вона сказала мені місяць тому? Що вона дивитись не може на чоловіків. Це наша-то маненька вертихвістка Ганна! Втомилась від чоловіків!

Джон підійшов і повернув його обличчям до світла:

— Чому ти мені нічого не сказав?

— Чому, Джонні? А щоб ти таке зробив, чого не робив я? Я шукав потрібного хлопця. Щоб ти вигадав для неї нового? Це робив я, малече. З самого початку ти хотів, щоб тебе залишили в спокої. О'кей. Я тебе не торсав. Ти хоч раз читав папери, які я тобі надсилав? Адже ти їх підписував, малече. Усе, що робилось, підписано нами обома. Отже не треба мені про те, що я тобі нічого не казав. Не треба!

Обличчя його стало виродливо червоним, на шиї здулась вена, і Джон занепокоївся. Раптом в нього високий тиск? Раптом в нього трапиться напад, і він вмре під час одного з таких нервових спалахів. Джон залишив його біля вікна й відійшов.

Він читав папери. Херб, звісно, правий: усе, чого він хотів, це щоби його не торкали. Схему запропонував він. Опісля дванадцяти років праці над прототипами в лабораторії він показав свого апарата Хербу Джевітсу. Херб тоді вважався одним з найкрупніших продюсерів на телебаченні; тепер він став найкрупнішим продюсером у світі.

Схема його нічого особливо складного не уявляла. Людина з електродами, імплантованими в мозок, могла транслювати свої емоції, які, в свою чергу, ніщо не заважало передавати до ефіру й приймати на спеціальні шоломи. Через шоломи ці емоції відчували глядачі. Ні слова, ні думки, не передавались, лише основні емоції: страх, любов, роздратованість, ненависть... Це, плюс телекамера, яка передавала те, що людина бачить, плюс накладений звук, і ви в повному сенсі та людина, з якою відбувається щось цікаве, за виключенням однієї важливої відмінності: якщо буде занадто, ви можете вимкнути апарат. "Актор" не може. Дуже проста схема. Камера й звукова доріжка насправді навіть не дуже потрібні: багато користувачів взагалі ніколи не вмикають зображення й звука, дозволяючи власній уяві заповнювати емоційну трансляцію.

Шоломи не продавались, а лише здавалися на час опісля нетривалого сеансу підгонки. Річна ліцензія — всього п'ятдесят доларів. Загальна кількість абонентів — тридцять сім мільйонів. Коли зростаючій попит на все триваліші й триваліші періоди трансляції витіснив їх з каналів звичайного телебачення, Херб створив свою власну телемережу. З щотижневої одногодинної передачі шоу перетворилось на щовечірнє, а тепер в ефір йшло вже по вісім годин прямої трансляції і вісім годин запису щоденно.

Те, що розпочалось як "День в житті Ганни Бьюмонт", стало життям у житті Ганни Бьюмонт, а публіка вимагала ще й ще.

Ганна з'явилась в супроводі цілої світи людей, які зазвичай оточували її: перукарів, масажистів, сценаристів... Виглядала вона

зморено й, побачивши Джона та Херба, одним порухом руки відправила всю світу геть.

— Привіт, Джоне, Хербе, — сказала вона.

— Ганно, крихітко, ти виглядиш просто чудово! — вигукнув Херб, обійняв її і поцілував.

Вона стояла спокійно, опустивши руки по боках. Висока, стрункa, з пшеничного кольору волоссям і сірими очима. З широкими високими вилицями і твердою лінією роту, можливо, ледь-ледь завеликого. На тлі глибокої червоно-золотої засмаги її білі зуби здались Джону білішими, ніж він колись пам'ятав. Занадто сильна й тверда, щоб думати про неї, як про кралю, вона все ж таки була красивою жінкою. Коли Херб відпустив її, вона повернулась до Джона й опісля секундної нерішучості протягла йому вишукану засмаглу руку, суху й прохолодну в його долоні.

— Як ти, Джоне? Ми давно не бачились.

Він був радий, що вона не поцілувала його і не назвала "любий". Ганна посміхнулась краєчком роту і м'яко вивільнила свою руку, потім повернулась до Херба. Джон рушив до бару.

— Все. З мене досить, Хербе, — голос її звучав надто спокійно. Не відриваючи погляду від Херба, вона взяла запропонований Джоном бокал.

— І що трапилось, крихітко? Я тільки-но дивився тебе. І сьогодні ти була незрівнянна, як завжди. В тебе ще не зник дар, крихітко. Ти, як і раніше, береш за живе.

— Що за фокус з обкраданням? Ті, мабуть, зовсім з глузду з'їхав...

— А, це... Послухай, Ганно, присягаюсь тобі, я нічого про це не знаю. Лафтон сказав тобі правду. Ми з ним домовились, що залишок цього тижня ти просто відпочиваєш, правильно? Це теж йде до ефіру, крихітко. Коли ти відпочиваєш та розважаєшся, тридцять сім мільйонів чоловік відпочивають та радуються життю. Це чудово. Не можна ж їх увесь час розбурхувати. Вони полюбляють різноманітність.

Джон мовчки протягнув йому стакан віскі з водою. Херб, не дивлячись, взяв. Ганна спостерігала за ним холодними очима, потім зненацька розсміялась. Але в сміху чулося щось гірке, цинічне.

— Ти ж не дурень, Хербе. Навіщо ти зображуєш з себе дурня? — Вона зробила ковток, дивлячись на нього понад краєм бокалу. — Я тебе попереджаю: якщо хтось забереться сюди грабувати мене, я поведусь з ним, як зі справжнім грабіжником. Опісля сьогоднішньої трансляції я купила пістолет, а стріляти я вмію з десяти років. І ще не розучилась. Хербе, я вб'ю його, хто б це не був.

— Крихітко... — почав було Херб, але вона урвала його.

— І це мій останній тиждень. Розпочинаючи з суботи мене немає.

— Ти не зробиш цього, Ганно, — сказав Херб. Джон пильно спостерігав за ним, вишукуючи ознаки слабкості, але нічого не виявив. Херб просто випромінював впевненість. — Подивись навкруги, Ганно. Ця кімната, твій одяг, усе... Ти найбагатша жінка в світі. Чого ще очікувати від життя? Ти можеш бувати де завгодно, робити все...

— В той час, як увесь світ буди підглядати...

— Ну, то й що? Адже це тебе ніколи не зупиняло. — Херб взявся міряти кімнату кроками, пересуваючись швидкою смиканою ходою. — Ти знала про це, коли підписувала контракт. Ти рідкісна жінка, Ганно, красива, емоційна, мисляча. Подумай про всіх тих жінок, у котрих немає

нічого, окрім тебе. Якщо ти кинеш їх, що їм залишиться робити? Вмерти? Вони можуть, ти ж знаєш. Вперше в житті вони отримали можливість почувати себе так, нібито вони дійсно живуть. Ти даєш їм те, чого не давав раніше ніхто, те, на що книжки й фільми в давні дні лише натякали. А тепер раптом вони зрозуміли, що означає передчуття захвату, кохання, блаженство й втихомирення. Згадай про них, Ганно, спустошених, таких, що не мають у житті нічого, окрім тебе, окрім того, що ти можеш їм дати. Тридцять сім мільйонів нікчем, Ганно, які не відчувають ані чого, окрім нудьги та відчаю, доти, допоки ти не даси їм життя. Що вони мали? Роботу, дітей, рахунки... А ти подарувала їм цілий світ, крихітко! Без тебе вони не захочуть більше жити.

Ганна не слухала. Нібито у півсні, вона сказала:

— Я розмовляла зі своїми адвокатами, Хербе, і вони підтвердили, що контракт не має сили. Ти порушив його не один раз. Я погоджувалась вчитись стільком новим речам! О боже, чого я тільки не робила! Я лазила по горах, полювала на левів, вчилась кататися на гірських та водних лижах, а тепер тобі закортіло, щоб я щотижня потрошку вмирала... Авіакатастрофа — це ще на надто погано, усього лише настільки, аби налякати мене до смерті. Потім акули... Акули, яких ви організували, коли я каталася на водних лижах. Це вже перебір, Хербе. Ви мене так вб'єте. Їй-бо, колись це трапиться, і це буде пік, вище якого ви вже піти не зможете, Хербе. Ніколи!

Опісля її слів настала важка гнітюча мовчанка. "Ні!" — безгучно крикнув Джон, дивлячись на Херба. Той зупинився, коли Ганна почала говорити, і на обличчі його майнула якась невловима гримаса чи то здивування, чи то страху. Потім обличчя його знов стало невиразним, він підняв стакан і, допивши віскі, поставив його в бар. Коли він повернувся до них, на губах його грала здивована посмішка.

— Що тебе, власне, турбує, Ганно? Ми й раніше підстроювали епізоди. Ти знала про це. Леви під час полювання, як ти розумієш,

виявились поряд не випадково. Снігову лавину теж довелося підштовхнути. Ти все чудово розумієш. Що тебе турбує?

— Я закохана, Хербе.

Херб нетерпляче відмахнувся від цього зізнання.

— Ти хоч колись дивилася свої передачі?

Вона похитала головою.

— Я так і думав. Через це ти не знаєш про розширення програми з минулого місяця. Ми розпочали з того, що імплантували тобі в голову цей новий передавач. Джонні відмінно попрацював, Ганно! Ти ж знаєш цих науковців: вічно вони чимось незадоволені, вічно щось змінюють, поліпшують! Де камера, Ганно? Ти тепер навіть не знаєш, де вона! Чи бачила ти камеру останніх два тижні? Чи якийсь записуючий пристрій? Не бачила й більше не побачиш. Ти транслюєш навіть зараз, лапочка. — Голос його став нижчим, начебто те, що він казав, бавило його. — Власне кажучи, ти не транслюєш лише тоді, коли спиш. Я знаю, що ти закохана. Я знаю, хто він. Я знаю, які почуття він в тебе викликає. Я навіть знаю, скільки грошей він заробляє за тиждень. Я не може не знати, Ганно, крихітко, тому що плачу йому я.

З кожним словом він підходив усе ближче й ближче до неї і закінчив, коли його обличчя опинилось усього за декілька дюймів від її обличчя. Він просто не встиг ухилитись від блискавичного ляпасу. Голова Херба сіпнулась вбік, і, раніше, ніж хтось усвідомив, що відбувається, він ударив її у відповідь, збивши у крісло.

Мовчанка тягнулась, перетворюючись на щось важке й виродливе, нібито слова народжувалися й вмирали невимовленим, тому що були занадто жорстокими, слова, яких душа людська винести не могла. На губах Херба, в тому місці, де Ганна зачепила його каблучкою з

діамантом, червоніла кров. Він доторкнувся до губи і подивився на свій палець.

— Все записується, лапочко, навіть це, — сказав він, повернувшись до неї спиною і пішов до бару.

На щоці Ганни залишився великий червоний відбиток долоні. Сірі очі її потемнішали від люті.

— Заспокойся, любо, — мовив Херб за секунду. — Для тебе немає жодної різниці, робити щось чи ні. Ти же знаєш, більшу частину матеріалу ми використовувати не можемо, але в редакторів є тепер з чого вибирати. Я давно помітив, що найцікавіший матеріал ти даєш опісля закінчення прямої трансляції. Як, наприклад, покупка пістолета. Чудовий матеріал, крихітко. Ти не екранізувала ані краплинки, і все це піде до ефіру як чисте золото. — Він закінчив змішувати свій коктейль, посмакував, потім вгатив півстакана одразу. — Скільком жінкам доводиться купляти зброю, аби захистити себе? Подумай про них про всіх, котрі відчувають вагу пістолета, відчувають те, що відчувала ти, коли взяла його в руку, подивилась на нього...

— Коли ви розпочали записувати мене постійно? — запитала вона.

Джон відчув дрижаки, що пробігли по його спині, дрижаки збудження, змішуваного з очікуванням. Він знав, що йде зараз через мініатюрний передавач на запис: хвиля емоцій, яку відчувала Ганна, і яка набирала силу. Лише частина їхня відображалась на її гладенькому обличчі, але бурхливі внутрішні муки справно записувалися обладнанням. Її спокійний голос та застигле тіло брехали — лише записані на плівку почуття не брешуть.

Херб теж це розумів. Він поставив свій стакан, підійшов до неї, опустився поряд з кріслом на коліна, взявши її руку в свою.

— Ганно, будь ласка, не сердься на мене. Мені відчайдушно був потрібний новий матеріал. Коли Джонні налагодив нарешті увесь комплекс і з'явилась можливість записувати тебе безперервно, ми просто не могли не попробувати, що з цього вийде. А якщо б ти знала заздалегідь, нічого б не вийшло. Так не можна випробувати нове обладнання. І до того ж, ти все ж таки знала про новий передавач...

— Коли?

— Трохи менше місця.

— А Стюарт? Він один з твоїх людей? Він теж транслює? Ти найняв його, щоб... щоб він кохав мене? Так?

Херб кивнув. Вона висмикнула руку й відвернулась від нього. Він встав і пройшов до вікна.

— Ну, яка тобі різниця? — закричав він. — Якщо б я познайомив вас на якомусь прийомі, ти про це навіть не подумала б. Яка тоді різниця, якщо я зробив по своєму? Я знав, що ви сподобаєтесь одне одному. Він розумний, як і ти, полюбляє все те ж саме. Він з такої ж бідної родини. Все казало про те, що ви поладите.

— О, так. Ми поладили, — сказала вона, думаючи про щось своє, й поторкала пальцем шкіру під волоссям, де мали б залишитися рубці.

— Усе вже зажило, — сказав Джон, і вона подивилась на нього так, наче забула, що він ще тут.

— Я знайду хірурга, — мовила вона, встаючи. Її пальці, що стискували бокал, побілішали. — Нейрохірурга...

— Це новий процес, — повільно мовив Джон. — Й витягувати передавача небезпечно.

— Небезпечно? — Вона дивилась на нього, не відриваючись.

Він кивнув.

— Тоді це зробиш ти.

Джон згадав, як на самому початку роботи розвіював її страх перед електродами й дротами. Страх дитини, яка лякається невідомого й незбагненого. Знову й знову він доводив їй, що вона може йому вірити, що він не бреше їй. І він не брехав їй тоді. Тепер в його очах світилась та ж сама віра, та ж сама непохитна впевненість. Вона повірить йому. Вона прийме все, ще він скаже, не маючи сумнівів. Херб порівнював його з бурулькою, але він був не правий. Бурулька розплавилася б у її вогні. Скоріше сталактит, що прибав свою форму завдяки вікам цивілізації, яка формувала за шаром шар, допоки він не забув, що таке гнучкість, забув, як випускати назовні порухи душі, які він відчував у порожнечі, що тверділа всередині. Ганна пробувала йому допомогти, хоча все було марно, і вона відвернулась від нього, ховаючи свій біль, але віра в людину, яку вона кохала, залишилась. І тепер вона чекала. Він може звільнити її і знову втратити, тепер вже безповоротно. Але він може втримувати її до того часу, поки вона жива.

В її прекрасних сірих очах відображались страх і довіра водночас. Але він повільно похитав головою.

— Я не зможу, — сказав він. — Ніхто не зможе.

— Зрозуміло, — пробурмотіла вона, і її погляд потемнів. — Значить, я вмру? І в тебе, Хербе, вийде чудовий серіал. — Вона повернулась до Джона спиною. — Прийдеться, звісно, вигадати якийсь сюжет, але для тебе це нескладно. Нещасний випадок, необхідність термінової операції на мозку, і все, що я відчуваю, піде в ефір до маленьких нещасних нікчем, котрим ніколи не знадобиться така операція. Лискуче! — мовила вона із захватом, але очі її стали зовсім чорними. — Коротше кажучи,

все, що я роблю, розпочинаючи із сьогоднішнього дня, стане в нагоді у роботі, так? І якщо я вб'ю тебе, це буде просто новий великий матеріал для редакторів. Суд, в'язниця, усе це дуже драматично... Але, з іншого боку, якщо я вб'ю себе...

Джона морозило: щось зимове й важке, здавалось, заповнювало його цілком. Херб розсміявся.

— Сюжет буде такий, — сказав він. — Ганна закохана, щиро й глибоко. Всі знають, яке глибоке їхнє кохання, вони це просто відчувають, як ти розумієш. Але через нетривалий час вона застає його, коли він ґвалтує дівчинку, підлітка. Стюарт каже їй, що між ними все кінчено. Він кохає маленьку німфетку. У пориві відчаю вона покінчує із собою. Ти транслюєш цілу бурю емоцій зараз, так, крихітко? Гаразд, це неважливо. Коли я буду працювати з цією сценою, я сам усе взнаю.

Вона кинула в нього стакан, і Херб, криво посміхнувшись, пригнувся. Кубики льоду з дольками помаранчу розлетілися по всій кімнаті.

— Незрівнянно, крихітко. Дещо старомодно, але все одне чудово... Коли вони оправляться від втрати, це стане їм до смаку. А вони оправляться. Вони завжди забувають. Цікаво, що насправді відчуває людина, коли вмирає?

Ганна закусила губу й повільно сіла, міцно замруживши очі. Постеживши за нею деякий час, Херб продовжив радіснішим тоном:

— Ми вже знайшли дівчинку. Якщо ти даси їм смерть, ти маєш дати їм і нове життя. Піти з галасом і розпочати з галасом. Дівчинку ми назвемо Попелюшкою — це буде справжня історія про Попелюшку, — вони це також полюбляють.

Ганна розплющила очі, чорні й каламутні. Вона долала таку напругу, що Джон відчув, як стискаються його власні м'язи, і засумнівався, чи

зможе він витримати запис тих емоцій, що вона зараз транслює. Його охопило збудження, і він зрозумів, що неодмінно відтворить запис, відчує її цілком, усю суміш люті, яка стримується неймовірними зусиллями, страху, жаху від того, що вона може віддати їм на смакування смерть, і, нарешті, відчаю. Він взнає все.

Дивлячись на Ганну, він бажав, аби вона зламалася просто зараз. Але вона втрималась. Вона здійнялась незграбно, випросталась. Лицеві м'язи стали твердими, а голос пласким і байдужим.

— За півгодини тут буде Стюарт. Мені потрібно перевдягтись, — сказала вона й, не обертаючись, пішла до іншої кімнати.

Херб підморгнув Джонові й вказав на двері:

— Проводиш мені до літаку?

Вже в таксі він сказав:

— Побудь пару днів поряд з нею, Джонні. Пізніше, коли вона насправді зрозуміє, що їй не зірватися з гачку, можливо, відбудеться навіть більш бурхлива реакція. — Він знову посміхнувся. — Боже! Як добре, що вона тобі вірить, Джонні, друже!

Очікуючи посадки, вони зупинились в оздобленій мармуром та хромом залі аеропорту, і Джон запитав:

— Ти гадаєш, вона опісля усього цього вона зможе працювати?

— Це в неї у крові. Вона надто орієнтована на життя, аби навмисно обрати смерть. Всередині вона, як джунглі — все дико, природньо і не торкане тим гладеньким шаром цивілізації, яке вона демонструє зовні. Але це тонкий шар, малюче, дійсно тонкий. Вона буде боротися за своє життя. Вона стане більш обережною, краще підготовленою до

небезпеки, більш збудженою й більш здатною призводити до збудження... Коли він спробує доторкнутись до неї сьогодні, вона просто вибухне. Ото я її зарядив! Можливо, навіть доведеться трохи підредагувати, знизити рівень. — Говорив він голосом щасливої людини. — Стюарт зачепив її за живе, і вона вже йому влаштує. Справжня дика натура... Вона, нова дівчинка, Стюарт — їх мало, Джонні, це велика рідкість. Наше завдання шукати їх. Бачить бог, вони всі нам стануть в нагоді. — Тут вираз його обличчя став задумливим та відчуженим. — А знаєш? Я, здається, непогано вигадав за зґвалтування. Хто міг знати, що вона так відреагує? Якщо розіграти все вірно...

Йому довелось бігти, аби встигнути на літак. Джон заквапився назад до готелю, аби бути поряд з Ганною, якщо він їй раптом стане потрібний. Але він дуже сподівався, що на сьогодні вона залишить його у спокої. Пальці його трусились, коли він увімкнув свій телеприймач, і зненацька до нього прийшов неочікуване яскравий спогад про дівчинку, що розплакалась під час перегляду. Хотілося вірити, що Ганна не страждатиме занадто через Стюарта. Стюарт транслював з шостої до дванадцятої, і він вже пропустив майже годину з програми. Джон налаштував шолом і опустився у глибоке крісло. Звук він так і не увімкнув, дозволивши своїм власним словам і своїм власним думкам заповнювати пробіли...

Ганна нахилилась до нього, піднявши до губ бокал з іскристим шампанським. Великі очі її випромінювали м'яке тепло. Вона казала йому, Джону, щось, називала його за ім'ям, і він відчував, як щось здригається в нього глибокого у душі. Погляд його покоївся на засмаглій руці, яку він тримав у своїй, відчуваючи плин струмів, що надсилається нею. Його рука тремтіла, коли він пробіг пальцем по її долоні вгору до п'ястка, де вібрувала блакитна жилка. Ця крихітна вібрація перетворювалась на потужне биття, і коли Джон здійняв погляд, очі її стали темними й дуже глибокими. Вони танцювали, й Джон усім тілом відчував її піддатливість і благання. Світло в кімнаті потьмяніло, й Ганна перетворилась на силует на тлі вікна. Її невагоме плаття ковзнуло додолу. Темрява стала щільнішою, чи він заплющив очі, але тепер, коли

вона притиснулась до нього, між ними не було нічого, лише потужне биття серця відчувалося усюди.

Сидячи в глибокому кріслі з шоломом на голові, Джон не припиняючи стискав та розтискав долоні, стискав та розтискав, знову й знову.